

Under Kærlighedens Aag

Skuespil i 3 Akter
af
Aage Barfoed.

Optaget af
Nordisk Films Co.

Iscenesættelsen ved
Alexander Christian.

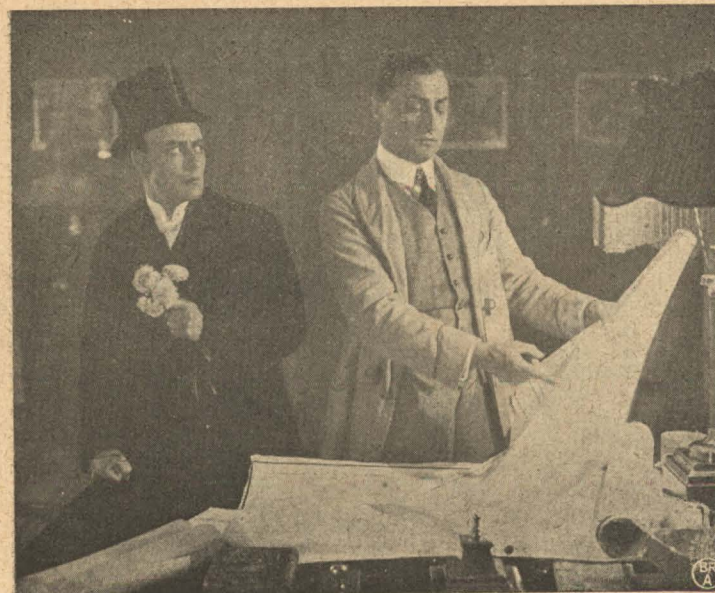
1546 Angsten ved den

Hovedpersonerne:

Harn, Direktør for et Kobberværk Hr. **Frederik Jacobsen**
Phyllis, hans Datter Fru **Erna Schøyen**
George Brown, Ingeniør Hr. **Anton de Verdier**
Henry Massie, Ingeniør Hr. **Kai Lind**
Alfonso, en Arbejder Hr. **Hans Dynesen**

44 Afdelinger:

1. Første Ingeniøren ved Kobberværket.
2. Undersøgelser paa egen Haand
3. Et vigtigt Fund.
4. Direktør Harns Datter, Frk. Phyllis', daglige Tur.
5. Arbejderbyens Smaa børn er hendes bedste Venner.
6. En Slave af Alkoholen.
7. Et ulykkeligt Hjem.
8. „For Barnets Skyld!“
9. Ingeniør Massie er forelsket i Phyllis.
10. „Vis Deres Overordnede Høflighed!“
11. Hans Anelser holdt Stik: han har fundet nye Kobberlejer!
12. Bestyrelsen for Kobberværket holder Møde.
13. Værkets Fremtidsmuligheder.
14. „Jeg foreslaar, at d'Herrer personlig inspicerer Værket.“
15. En glædelig Overraskelse.
16. I det rette Øjeblik.
17. Bela-Grottens Rigdomme.
18. Selskab hos Direktør Harn.
19. George Brown sender Afbud.
20. Frk. Phyllis' Beslutning.
21. „Tag med mig i Morgen til Bela-Grotten!“
22. Ingeniøren og Alfonso.
23. „Ingen kender Bela-Grotten saa godt som jeg!“
24. Et Venneraad.
25. „Opgiv den Ekspedition!“
26. Mange Mennesker er faretrudt i Bela-Grottens Labyrinth!
27. „Jeg tror, Ingeniør Massie vil Dem ondt!“
28. Hvad Phyllis hørte.
29. „De har Deres Afsked!“
30. Den hemmelige Udgang fra Bela-Grotten!
31. Hvad der skete om Natten.
32. Et mægtigt Skred.
33. Den næste Morgen.
34. „Det er endnu Tid at opgive Turen!“
35. Angsten for Døden.
36. „Morder er du!“
37. „Men Gengældelsen kommer! Du er i den Ondes Magt!“
38. Dødens Bytte.
39. Borte i mange Timer.
40. „Er der sket en Ulykke?“
41. „Husk, hvad jeg har gjort for Deres Hjem og Deres Barn.“
42. Den hemmelige Udgang er spærret!
43. Efter Dødsangstens Mørke ...
44. Kærlighedens Lykke.

Under Kærlighedens Aag.

Under Ledelse af Direktør Harn holder Bestyrelsen for det gamle Kobberværk Møde for at drøfte Værkets Fremtidsmuligheder, der synes ret mørke. Man har gravet sig saa dybt ned i de gamle Gruber, at der ikke er mere at hente der. Hvor finder man nye Lejer?

Da bringer George Brown, der er en af Værkets mest betroede unge Ingeniører, Bestyrelsen den glædelige Efterretning, at han paa egen Haand har foretaget en Række vigtige Undersøgelser, hvorved han har konstateret Beliggenheden af nye, overordentlig rige Kobberlejer. En af de nærmeste Dage vil han udruste sig for at trænge

saa dybt som muligt ind i Bela-Grotten, hvor de nye Lejer findes.

Det er en yderst farlig Ekspedition, George Brown har besluttet at give sig ud paa, og derfor foreslaar han sin nærmeste Medarbejder, Ingeniør Henry Massie, at følge med. Massie og Brown er jævnaldrende, men Brown har ved sin Flid og Dygtighed faaet det ene betroede Hverv efter det andet overladt. Naar hertil føjes, at de begge er indtaget i Direktør Harns Datter Phyllis, men Brown er den foretrukne, er det let at forstaa, at Massie med Skin-syge betragter sin lykkelige Kollega. Hans første Tanke er da ogsaa, hvorledes han kan ødelægge Frugterne af den vigtige Opdagelse, Brown har gjort, og han henvender sig til en af Værkets Arbejdere, en ondsindet og fortrukket Fyr ved Navn Alfonso, der kender Bela-Grottens Labyrint-

gange ud og ind, og for Betaling faar han dette Subjekt til at røbe, at der findes en hemmelig Udgang fra Grotten.

Phyllis Harn, der instinktivt føler Frygt for, at der skal tilstøde Brown noget ondt, beder ham indtægende om at opgive sin Ekspedition, men han staar fast ved sit Forsæt. Og næste Morgen drager de to Ingeniører af Sted til Bela-Grotten. Phyllis, der Aftenen i Forvejen er bleven bestyrket i sin Frygt ved at se Massie og Alfonso stikke Hovederne sammen, opfordrer endnu en Gang i sidste Øjeblik Brown til at aflyse Turen, men han har kun et Smil og et Skuldertræk tilovers for hendes Frygt.

Mange Timer hengaar. Fristen for Ekspeditionens Tilbagevenden er for længe siden udløben, uden at man har hørt noget til de to Ingeniører. Phyllis kan ikke længere udholde Spændingen. Det lykkes hende let at faa overtalt

Faderen til at følge sig til Grotten, hvor det er hendes Agt med nogle Arbejderes Hjælp at sætte en Eftersøgning af de forsvundne Ingeniører i Gang. Paa Vejen til Bela-Grotten møder den lille Hjælpeekspedition Alfonso. Phyllis ser i dette Møde et Vink af Skæbnen. Hun giver sig i Snak med Manden, hvem hun kender temmelig nøje, og ved at minde ham om nogle Velgerninger, hun tidligere har vist ham og hans Familie, blødgør hun hans haarde Sind saaledes, at han tilsidst rykker ud med den frygtelige Hemmelighed, han har sammen med Ingeniør Massie. Og da først denne Tilstaaelse er kommen over hans Læber, erklærer han sig beredt til at bistaa Phyllis og hendes Fader med Redningsarbejdet. Han fører dem i den Hensigt til det Sted mellem Klipperne, hvor den hemmelige Indgang til Bela-Grotten findes, men da

de kommer til Stedet, opdager de, at Indgangen er spærret. Der maa om Natten være sket et Skred, hvorved Stenmasser er styrtet ned.

Ilksom fører Alfonso Hjælpeekspeditionens Deltagere til den egentlige Indgang til Grotten, hvorfra han som en øvet Vejviser leder dem videre ad de Stier, de to Ingeniører maa antages at have fulgt. Længe varer det ikke, før de kommer til en udvidet Plads, hvor Ingeniør Brown findes liggende halvt bevidstløs. Saasnart han kommer til sig selv, beretter han om, hvad der er sket: Ingeniør Massie har lokket Kammeraten, der intet ondt anede, ind i en Labyrintgang og der berøvet ham hans Lygte. Massie har derefter skyndt sig bort i Retning af den hemmelige Udgang, hvis Beliggenhed han nøje kendte — for Browns Raab om Hjælp har han lukket sine Øren. Efter Miles

Vandring i de endeløse Grubegange er Brown da omsider styrtet om af Udmattelse og vilde rimeligvis have lidt Sultedøden, dersom Forsynet ikke havde sendt ham Redningen i Phyllis Harns Skikkelse.

Saaledes lyder Ingeniør Browns Fortælling.

Men Henry Massie findes som Lig ved Randen af en lille Klippesø i Bela-Grottens Indre. Da han kom til den hemmelige Udgang, fandt han den spærret. Han var selv blevet Offer for sin egen Slyngelagtighed, thi ude af Stand til at finde Vej tilbage, forstod han, at hans Dødstime var kommen, og han martredes af onde Syner og pintes af bitre Selvbebrejdelser. Han var Morder! Det havde været hans Hensigt at myrde — han var nu selv Dødens Bytte!

Dødsangsten dræbte ham —

